

Elégedetten, a titkos örömtől dagadozva indult az iskolába. A nővére azonban, ez az éleslátó, álnok macska kiszúrta a gömbölyű titkot, amíg várták a buszt.

Tiszta szerencse, hogy a megálló nem az ablakuk alatt volt, hanem egy fél sarokkal odébb, így anya nem hallhatta a vernyákolást.

– Komolyan elhoztad magaddal otthonról? Képes voltál behajtogatni a hátizsákba? Begyűrködni a füzetek közé? Hogy jutott eszedbe? Hiszen nem kap levegőt! Összetörük minden csontja! Éhen hal, szomjan hal! Különben is megmondta Anna néni, hogy tilos minden marhaságot bevinni az osztályba!

A gyerek, mint egy alma, csak mosolygott. Hiába fújt rá a macska-nővére, ő már készen állt a válasszal:

– Nem marha, hanem zsiráf. És különben sem viszem be az osztályba. Mert ma kirándulni megyünk. Jön majd velünk szépen az erdőben.

A nővére összehúzott szemmel figyelte, aztán megvonta a vállát. Többet már nem beszélgettek, siettek az iskolába. A kapun belépve más irányba kanyarodtak, a macska-nővér szeme villant egyet a búcsúzásakor.

A portás később állította, hogy valami mintha lobogott volna a kisebbik mögött a folyosón, de hát annyi gyereket lát reggel loholni és annyi minden loboghat a nyomukban!

Mégis bevitte az osztályba, nem bírta ki, hogy a kirándulásig a táskában tartsa. Ott állt a terem közepén, kíváncsi szemek és nyúlókáló kezek gyűrűjében az alma-gyerek, pirosan, fényesen, mellette a zsiráf, hosszan, kicsit gyűrötten. Simogatták, paskolgatták, vasalgatták az összekuszálódott zsiráf-szőrszálakat a zsbongó ujjacskák.

A zsiráf hagyta, fáradt-büszkén ácsorgott és közben A török és a teheneket dörmögte csak úgy magának. Azt sokat hallotta otthon anyától. A gyerekek nem tudtak betelni vele, csodálták, becézték, szeretgették, volt, aki bekapcsolódott a szavalásba és a zsiráffal együtt mormolta a verset.